

TOISEN VALTAKUNNANDUUMAN AVAAMINEN ⁴⁹

Pietari. Helmikuun 20 pnä 1907.

Tänään kokoontuu toinen Duuma. Sen koollekutsumisen ehdot, ne ulkoiset ja sisäiset olosuhteet, joissa vaalit toimitettiin, olosuhteet, joissa se toimii,— kaikki tämä on ensimmäiseen Duumaan verrattuna muuttunut. Olisi suoranainen virhe odottaa yksinkertaista tapahtumien toistumista. Mutta toisaalta kaikissa niissä muutoksissa, joita kuluneena, kohtalon oikeista niin rikkaana poliittisena vuotena on tapahtunut, voidaan huomata muuan peruspiirre, joka osoittaa, että liike on yleensä noussut korkeammalle asteelle, kulkien mutkittelevaa tietä, mutta aina vain eteenpäin.

Tämä peruspiirre voidaan ilmaista lyhyesti seuraavalla tavalla: yläluokkien oikeistolaistuminen, alaluokkien vasemmistolaistuminen, poliittisten äärimmäisyyksien kärjistyminen. Eikä ainoastaan poliittisten, vaan ennen kaikkea myös yhteiskunnallis-taloudellisten äärimmäisyyksien. Toisen Duuman avaamista edeltäneet viimeisimmät tapahtumat olivat erikoisen kuvaavia siinä suhteessa, että vaikka poliittinen pintakerros näyttikin tyneltä, oli käynnissä näkymätön ja kuulumaton, mutta syvällekäypä joukkojen — sekä työväenluokan että mitä laajimpien talonpoikaiskerrostien tietoisuuden kasvu.

Kenttöoikeuteen nojaava perustuslaki ei ole muuttunut suurestikaan kuluneen vuoden aikana. Mutta luokissa tapahtuneet poliittiset muutokset ovat valtavan suuria. Tarkastelkaapa mustasotnialaisia. Alussa he olivat ennen kaikkea poliisibandiittikopla, jonka perässä kulki vähäinen osa aivan sivistymätöntä, petettyä, joskus suorastaan

humalaan juotettuakin yksinkertaista rahvasta. Nyt mustasotnialaisten puolueiden johdossa on Yhdistyneen aateliston neuvosto. Maaorjuuttajatilanherrat ovat liittyneet yhteen ja lopullisesti „tulleet tuntemaan itsensä” vallankumouksessa. Mustasotnialaisista puolueista tulee niiden luokkajärjestö, joiden pitää henkeen ja vereen puolustaa nykyisen vallankumouksen eniten uhkaamia hyvyyksiä: suurmaanomis- tusta — tuota maaorjuuskauden jätettä, — ylimmän säädyn etuoikeuksia, sitä, että valtakunnan asioita voitaisiin ratkaista käyttämällä hyväksi henkilökohtaisia yhteyksiä hovin suosikkikuntaan j.n.e.

Tarkastelekaapa kadetteja. Tätä puoluetta pidettiin epäilemättä kaikkein „edistysmielisimpänä” selvästi ja avoimesti porvarillisten puolueiden joukossa. Ja miten pitkälle oikealle se onkaan mennyt! Ei ole enää viimevuotista horjuntaa taantumuksen ja kansantaistelun välillä. Nyt suorastaan vihataan tätä kansantaistelua, julistetaan suoraan ja kyynillisesti, että pyritään keskeyttämään vallankumous, käymään rauhassa istumaan, sopimaan taantumuksen kanssa ja halutaan ruveta laittamaan viihtyisää — kapitalistista tyyliä olevalle tilanherralle ja tehtailijalle viihtyisää — monarkistisen perustuslain, suppean, luokkapyyteisen perustuslain „pesää”, perustuslain, joka olisi armottoman ankara kaikkia kansanjoukkoja kohtaan.

Nyt ei enää voida toistaa sitä virhettä, jonka tekivät ne monet, jotka sanoivat, että kadetit ovat keskustasta vasemmalla ja että vapauspuolueiden ja taantumuspuolueiden välinen vedenjakaja kulkee kadettien oikealta puolelta. Kadetit ovat keskusta, ja tämä keskusta hieroo yhä peittelemättömämmin kauppoja oikeiston kanssa. Luokkien poliittinen uudestiryhmitys on ilmennyt siinä, että kadettien tueksi on tullut kapitalistista taloutta harjoittava tilanherra ja porvariston laaja kerros. Mutta demokraattiset, pikkuporvarilliset kerrokset loittonevat silmännähtävästi kadeteista ja seuraavat heitä vain perinnäistavan tai tottumuksen vuoksi ja toisinaan suoranaisen petkutuksenkin seurauksena.

Maaseudulla tuntuu selvimmin ja havainnollisimmin nykyisen vallankumouksen tärkein taistelu: maaorjuutta vastaan, tilanherrain maanomistusta vastaan. Talonpoika näkee selvemmin kuin kaupungin pikkuporvari kadetin epädemokraattisuuden. Talonpoika on vieläkin päättäväisemmin

kääntänyt selkensä kadetille. Talonpoikaisvalitsijamiehet ovat syrjäyttäneet kadetteja läänien vaalikokouksista melkein pä enemmän kuin ketkään muut.

Kaupungeissa ei ole etualalla talonpojan ja tilanherran antagonismi, tuo porvarillisen vallankumouksen syvin ja tyypillisin kansanvapauden ja maaorjuuden välinen antagonismi. Kaupungeissa proletaari on jo tajunnut toisen, paljon syvemmän etujen vastakkaisuuden, joka on synnyttänyt sosialistisen liikkeen. Yleensä koko Venäjällä työväenkuuria valitsi kaikkialla sosialidemokraatteja, vähän eserriä ja aivan mitättömän määrän muiden puolueiden jäseniä. Mutta kaupunkienkin pikkuporvarillisen demokratian keskuudessa on epäilemättä tapahtunut alimpien kerrosten käänne vasempaan, kadeteista pois päin. „Retsh” lehdessä julkaistujen kadettilaisen tilastontutkijan hra Smirnovin tietojen mukaan 22 kaupungissa, joissa on 153 tuhatta valitsijaa ja joissa valittiin neljän ehdokaslistan perusteella, monarkistit saivat 17 tuh. ääntä, lokakuulaiset 34, *vasemmistoblokki* 41 tuh. ja kadetit 74 tuh. Heti ensimmäisessä vaaliottelussa, huolimatta kadettien jokapäiväisen lehdistön valtavasta voimasta, kadettijärjestön legaalisuudesta, kadettien levittämästä valheesta, että mustasotnialaiset voivat mennä läpi, huolimatta siitä, että vasemmisto oli maanalaisuudessa,— kadeteilta saatiin voitetuksi niin äärettömän paljon ääniä, että kauppa-apulaisen, pienen palveluskuntalaisen, alimman virkamiehen ja köyhän asunnonvuokraajan käänne on aivan silmännähtävä. Kadetit eivät kestä enää toista sellaista ottelua. Kaupungin demokratia on loitonnut heistä trudovikkien ja sosialidemokraattien puolelle.

Mustasotnialaista Yhdistyneen aateliston neuvostoa ja lopullisesti säikähtänyttä ja vallankumoukselle selkensä kääntänyttä liberaalista porvaristoa vastaan on mobilisoinut voimansa koko proletariaatti, niitä vastaan mobilisoi voimiaan demokraattisen pikkuporvariston, etenkin talonpoikaiston valtava joukko.

Luokkien poliittinen uudestiryhmittäminen on ollut niin syvälleikäypää, niin laajaa ja niin voimakasta, ettei mikään kenttäoikeuteen nojaava sorto eivätkä mitkään senaatin selitykset, mitkään taantumuksen vehkeilyt, mitkään kadettien valhetulvat, jotka monopolioikeuksin täyttivät koko jokapäiväisen lehdistön,— ei mikään ole voinut estää tämän uudestiryhmittäksen heijastumista Duumassa. Toinen

Duuma osoittaa, että eri luokkien syvälinen, organisatorisesti lujittunut, tietoinen joukkotaistelu on kärjistynyt.

Nykyhetkellä on tehtävänä käsittää tämä tärkein tosiasia ja osata yhdistää lujemmin Duuman eri osat tuohon alhaallakäsin olevaan voimalliseen tukeen. Ei ole pidettävä lukua ylimmistä kerroksista, hallituksesta, vaan alemmista kerroksista, kansasta. Ei pidä kiinnittää huomiota duumatekniikan pikkuseikkoihin. Demokraattia ei pidä askarruttaman sellaisten halpamaisten kadettilaisten ajatusten kuin se, että miten voitaisiin lymyillä, pysytellä hiljaa ja suojata Duuma hajottamiselta, olla suuttamatta Stolypinia ja kump. Hänen on kohdistettava koko huomionsa, kaikki hengenvoimansa siihen, että lujitetaan käyttöhihnaa, joka yhdistää toisiinsa ison pyörän, joka on alkanut liikkua voimallisesti alhaallakäsin, ja ylhäällä olevan pikkurataan.

Sosialidemokratian, edistyksellisimmän luokan puolueen, velvollisuutena on nyt enemmän kuin koskaan aikaisemmin tehdä aloite — sen pitää ojentautua täyteen mittaansa, alkaa puhua itsenäisesti, päättäväisesti ja rohkeasti. Proletariaatin sosialististen, puhtaasti luokkatehtävien nimessä sen on osoitettava, että se on koko demokratian etujoukko. Meidän täytyy erillistyä kaikista pikkuporvarillisista kerroksista ja kerrostumista, — mutta ei sitä varten, että sulkeutuisimme muka ylvääseen yksinäisyyteen (se merkitsisi todellisuudessa liberaalisten porvarien auttamista, heidän perässään laahustamista), vaan sitä varten, että vapautuisimme kaikesta horjunnasta, kaikesta puolinaisuudesta ja kykenisimme *viemään mukaan* demokraattisen talonpoikaiston.

On vapautettava demokratian jäännökset liberaalien hegemoniasta, vietävä demokratia mukaan, opetettava sitä nojautumaan kansaan ja liittymään yhteen alimpien kerrosten kanssa, kohotettava korkeammalle *oma* lippumme koko työväenluokan edessä, koko häviöön saatetun ja nälkää näkevän talonpoikaiston joukon edessä, — sellainen on sosialidemokratian ensimmäinen tehtävä sen astuessa toiseen Duumaan.